

საბარეჯოვი ჩაპიონი

საბარეჯოვი ჩაპიონი

9 დეკემბერი, 1930 წ.
№ 234 (10 408) • ზანი 3 კაპ.

გამოცემის 1930 წლის 13 აპრილიდან

საბარეჯოვი ჩაპიონი

შეგნაბი საბარეჯოვი

დადგენილების მხარდასაჭერად

საბარეჯოვი ჩაპიონის რეპუტაციის უზენაესი საბუთი და მისი მისიონერული დადგენილების შესაბამისად და მხარდასაჭერის მიზნით, პროფესიონალების საბარეჯოვი ჩაპიონის რეპუტაციის მხარდასაჭერად, როგორც საზოგადოებრივი ორგანიზაციამ, მიიღო გადაწყვეტილება მის დაქვემდებარებაში მამაკაცი ორგანიზაციებზე შემოღებული დადგენილების მოთხოვნების გაცრეცილების შესახებ.

ქონების რაიმე ფორმით გადაცემა, ყოველგვარი კონკრეტული იჯარა-ზე გადასვლა და სხვა. ამასთან განათორციელონ დონორების მიერ დადგენილი საზოგადოებრივი ქონების დაცვისა და შენახვის უზრუნველყოფა.

თბილისის სპორტულ ბაზებს შორის ერთ-ერთი უზენაესი ველოსპორტი, რომელიც ყოფილი დიდი მთავრის (შემდგომში კამოს), ამჟამად დიმიტრი უზნაძის ქუჩაზე მდებარეობს. ამ ტრეკს, რომელიც გასული საუკუნის მიწურულს აშენდა, ბევრი სახელოვანი სპორტსმენის გამოსვლა უზაბავს. ერთ-ერთი პირველი შეგნაბეა აქ 1893 წელს გამართულა. მთავრე დღეს თბილისის გაზეთები წერდნენ: „ველოსპორტზე ერთმანეთს შეგნდნენ მოყვარულ ველოსპორტისტთა წრის წევრები. ყველას აწოდა სამხედრო ინჟინერმა თავადმა ჯორჯაძემ, რომელსაც ადრე თურმე დიდი თანხა გაუღია ტრეკის მშენებლობაზე.“

ჩვენი ველოსპორტის ერთ-ერთი კოლორიტული ფიგურა ნიკოლოზ გაბრიელიანი ყოფილა. პროფესიონალი ბელოსპორტი იყო და საქართველოში სახელგანთქკულ ფორმას „ლუქსას“ წარმოადგენდა. გაბრიელიანს, როგორც საბარეჯოვი მასალები და ძველი თურნალ-გაზეთები მოწოდებენ, ბევრი იმდროინდელი ცნობილი ველოსპორტი დამარცხებია. ველოსპორტი იმ დროს საქართველოში პოპულარული გაბრთბა იყო ჩვენი ქალაქში და აქ ბევრი მაღალი კლასის ოსტრეტიც ცხოვრობდა. მათ შორის ყველაზე ტრეტულივანი და გამორჩეული ლალი კავსაძე განსლდათ. „ტრეკის დაუმარცხებელი ჩემპიონი“, კარგი მოქიდავე და შემდგომში საქართველოში პოპულარული მომღერალი.

ბაბიანი

დღეს უთბო...

1931 წლის აგვისტოში წყალათბობა სპორტში ევროპის ჩემპიონატის მომზადებისა და ჩატარების საშუალო ჯგუფი, რომელიც საქართველოს რეპუტაციის მინისტრთა საბჭოსთანაა შექმნილი, დღეს ფოთში ჩავა და ხდვილზე გამართავს ვამსკლეულ სხდომას. სხდომაზე მიწვევული არიან ცალკეული საბინისტროებისა და უწყებების, იმ ორგანიზაციების წარმომადგენლები, რომლებსაც ჩემპიონატის მაღალ დონეზე მომზადება-ჩატარებისათვის კონკრეტული დაველებები აქვთ მიცემული რეპუბლიკის მთავრობისგან.

და ტრეკში: ჩატარებულა. ინტერესს ამ შეგნდნისადმი ერთი-ორად აღვივებდა უტრეკის ორგანიზაციის ქვეყნული პირებიც. ცნობილი რუსი მწერლის ალექსანდრე კუბრინის უახლოესი მეგობარი, მსოფლიოში აღიარებული სპორტსმენი, ამავდროს, ჩინებული მოცულე და ავტომობილისტი იყო. უტრეკის სხვა სფეროშიც ჰქონდა სახელი გაგზნობილი, თვითღებდა რუსეთის ავიაციის პირველი, პირველი მფრინავი და გამომცემელი... შეგნდნის, რომელიც კავსაძემ მოიგო, უამრავი თბილისელი დასწრებია. თანამემამულის გამარჯვება თბილისელებს დიდი ზარზემით აღუზნებდა და შეგნდნის დამთავრების შემდეგ გამარჯვებულს და დამარცხებულს ორთაქალის ბაღეშში გაუქმებდათ საქეფოდ. უტრეკის თვის მარტს, როგორც ქვემარტი სპორტსმენი და ღირსეული კაცი, ვაქცურად შეგნდა. მან დაავიდა ახალგაზრდა მეტოქის ოსტატობა და საგასტროლო ტურნეშიც მიიწვია იგი. კავსაძემ და უტრეკის ერთად იმოგზაურეს ოდესში, ტულაში, ხარკოვში, მოსკოვში, პეტერბურგში. ქართველ ველოსპორტისტს რამდენიმე შეგნდრა გაუმართავს საქეფოდ სარბილზეც და იქაც დიდი მოწონება დაუმსახურებია...

აბილი სიჯანსაღისა და კათილდელოზისთვის

თითოეული ახალი სპორტული კომპლექსი, ახალი სიხარულია უველანთვის, რადგან მართლაც ერთ მონატრებული ვართ თანამედროვე, კეთილმოწყობილ სპორტულ ბაზებს. ბევრჯერ თქმულს გავიმეორებთ: ჩამოვრჩებით, ძალიან ჩამოვრჩებით ამ საქმეში, ფერხდება მოზარდთა მოზრდილ სპორტსმენთა დაოსტატება, მოხალღობის ფიზიკური გაჯანსაღებაც თვითდინებაზე მიშველებია.

ახლა დრო იცვლება და იცვლება საზოგადოებრიობის დამოკიდებულება წლებით ნაკრებები პრობლემებისადმი. ჩნდება ჰეშმარიტი პატრიოტები, რომლებსაც გულთან ახლს მთავრე საერთო სატკივარი. მოგვხვდებათ, ყველა საქმის „ძრავა“ ფინანსება. ეკონომიკური ხიდეზრეში სწორედ ახეთი აღმთაინები ცდილობენ ხელი გაუმართონ ჩვენს ცალკეულ ორგანიზაციებს და საქართველოს ფიზიკულტურულ-სპორტული მოძრაობის წინვლაში შეიჯანსაღონ პირადი წყნობი. როგორ შეიძლება ვინმეს რაიმე არ მოსწონდეს იმ კოოპერაციების თუ ასოციაციების მუშაობაში, რომლებიც თავის საქმეს, სხვის დაუზარალებლად აკეთებენ და ქვედმოქმედებასაც ეწევიან. ბათუმში სპორტულ-ტურისტული კოოპერაციი „მეგობრობა-89“ შარშან გაიხსნა, იგი იმთავითვე გახდა სამაგალითო სხვებისთვის არა მხოლოდ თავის საქმიანობაში, არამედ ქვედმოქმედებაშიც. ბათუმში ახლა, ყოველგვარი უკუგების გარეშე, არაერთი სპორტული ორგანიზაცია და ბაზიღებს ფულად დახმარებას ამ კოოპერაციიდან. კოოპერაციის თავქმდომარე ღერი ვერუღიმე სპორტის მუშაკებია და ძალიან კარგად იცის რა უჭირს ჩვენს სპორტს და როგორ დაეხმაროს მას.

მადლი ჰქენი, ქვაზე დადი...

ათახიდან. ახე საქმე, ცხადია, წინ ვერ წავა. ჩვენ დავათვლიერეთ (გვიდოდა გვეთქვა მშენებლობა მაგრამ, ეს სამწუხაროდ, არ თქმის) ტერიტორია და დავწმინდეთ, რადგან საშუაია საქმის დროული დავერგვინება. მიჯორიანის ათახიში მცხოვრები და სპორტული სკოლის აღსარდლები მოუთმენლად ელოდებიან მშენებლობის დამთავრებას. იქვე იტება (დამთავრების ფაზაშია) კოოპერაციული ბინა (№42), რომლის პირველი სართული (არახაცხოვრებელი ფართობი) შეიძლება მშენებარე ახალ სპორტულ კომპლექსს შეუერთდეს და ძალიანაც მოიგებს საქმე. გარკვეული პერიოდისათვის, აქ მოეწყობა სპორტსკოლის გახსნის და სახსპაენები, მწერტინელთა საშუალო ოთახები, საქეფო კაბინები, დაიდგება ტრენაჟორები, თავისუფალ დროს ყველაფერ ამას კი თვით მოსახლეობა გამოიყენებს ხამცადინოდ. კოოპერაციული „მეგობრობა-89“ მზადა დააფინანსოს და თუნდაც დღესვე დაიწყოს ამ ფართობის კეთილმოწყობა, შეიძლება სპორტული ინვენტარი, ტრენაჟორები, მოსახლეობისგან შემდგარ გამაჯანსაღებელ ჯგუფებს დაუნიშნოს ფიზიკულტურის მეთოდის და გადუზადოს მას ხელფასი. შემდგომში ეს ფართობი მთლიანად მოხალღობის დაეთმობა დაგაჯანსაღებელი მუშაობისათვის.

რა აფრხებს ჩანაფიქრის ხორცილს? ჩვენ დავინტერესდით და გვიბრებს, რომ იმ კოოპერაციული ბინის, პირველი სართლის არახაცხოვრებელ ფართობში ახალი მაღაზიის გახსნა ნავარაუდევო. მაღაზიის წინააღმდეგ არც ჩვენ ვართ. მაგრამ დახანღობის მაღაზია არ აკლია, აი, გამაჯანსაღებელი ჯგუფების მეცადინეობისთვის კი ერთი კუბიტეც არახდაა გამოყოფილი. ბათუმში ყოფნისას დავრწმუნდით, რომ ბოლო ხანებში ქალაქში ბევრი რამ კეთდება მოსახლეობის კეთილდღეობისთვის. ვფიქრობთ, ქალაქის ხელმძღვანელობა ამ საქითხაც გულთან ახლის მიიტანს. იმედა გვაქვს ჩვეულებ გულისხმიერებით მიუღებია საკითხს და მის დადებით გადაკრავს თავის წვლილს შეიტანს საქართველოს ეროვნული ოლიმპიური კომიტეტის აჟარის რეგიონალური ორგანიზაცია (თავქმდომარე ქვედმოქმედებია), რომელმაც პრაქტიკული საქმეების კეთებით და თანადგომით მოიპოვა ავტორიტეტი მთელს აჟარში. ახლა დღის წესრიგში დგას აჟარში მოსახლეობის ფიზიკური გაჯანსაღების სრულიად საქართველოს ასოციაციის ანალოგიური ორგანიზაციის შექმნის საქეფო, რომლის პირველი რგოლი იქნება გამაჯანსაღებელი კლუბი საცხოვრებელ ადგილებში, ახე რომ, ხკითხის დადებითად გადაწყვეტა უკვე ამ საქმეშიც წინადადავებლად ნახედა გვესახება.

გამოცემისათვის წერილები: „სპორტული სპორტი“

ბაზეთ „ლელოს“ რედაქციას!

ბანძარეჯოვი უმაღლესი სპორტული დასტატების რეპუბლიკური სკოლის მწვრთნელთა კოლეკტივი, გულდასმით ვაეცნო თქვენს ვახეთში 21 ნოემბერს გამოქვეყნებულ ბატონ ვ. ყიფიანის წერილს. სკოლის საერთო კრებაზე გადაწყვიდა: მისასაღებელია, რომ საქართველოში ჩამოყალიბდა ეროვნული ოლიმპიური კომიტეტი, რომლის უმთავრეს მიმართულებად მიგვანინია ზრუნვა საერთაშორისო ოლიმპიური კომიტეტში აღიარებისათვის, საქართველოს დამოუკიდებელი გაუნდებით გამოსვლა ოლიმპიურ სარბილზე, რომელიც ჯერ კიდევ გარკვეულ

წინააღმდეგობას აწყდება და დრო სჭირდება. საქითხის დაყენება საქართველოს სპორტსაკომისის საჭიროებაზე ნაადრევად მიგვანინია. ბატონ ვ. ყიფიანს სურს შეიცვალოს მმართველობის ფორმა და არა შინაარსი. ჩვენ ვთვლით, რომ საქართველოს სპორტსაკომისის არის ის მარგუვლი რეგებელი და მაკონტროლებელი ორგანო, რომელიც ხელს უწყობს ქართული სპორტის აღმავლობას (ცვლილებების მიხედვით ევროპის, მსოფლიოს და ოლიმპიური თამაშების ჩემპიონებში და პრიზიორებში). დაემატებთ, რომ როგორც საქართველოს რეპუბლიკის ახალ მთავრობის სპორტული მინისტრის დასახულ მიზნების მისაღწევად, ასევე საქართველოს სპორტსაკომისის სპორტულ მინისტრთან თანადგომის (პირველ რიგში იგულისხმება მისი ფინანსური უზრუნველყოფა, რაც სასურველია მოხდეს ადგილობრივი რესურსების ხარჯზე, როგორც ეს იყო საქართველოს მინისტრთა საბჭოსთან არსებული ფიზიკური კულტურისა და სპორტის კომიტეტის არსებობისას.

დარწმუნებული ვართ, კიდევ მრავალი სპორტული ორგანიზაცია გაერთიანდეს თავის აზრს. სპორტული სკოლის მფრთხელები თუ კმაყოფილებია. შედეგი? ნაცვლად 4 ათახი კუბიტეტი ხრევისა, ექვს სვეში შეტანულია მხოლოდ... 900 კუბიტეტი. 23 ათახი მანეთი დაიხარჯა წელს ასათვისებელი 240

ვახ, დრონი, დრონი...

„ბურთს როგორ ვუღალავებდი...“

ალბათ, დაკვირვებინათ, რომ ამ რუბრიკის „მოქმედი პირნი“ საკმაოდ ასაკოვანი არიან. ბევრ მათგანს საზოგადოებაშიც გარკვეული ადგილი უკავია — სერობოული მეცნიერი, ხელოვნების მუშაკი, ხუროთმოძღვარი ან რომელიმე სოლიდური საწარმოსა თუ დაწესებულების წევრი. ამიტომ კორესპონდენტმა, რომელიც მათთან სასაუბროდ მიდის, შეიძლება სარედაქციო დავალება ვერ შეასრულოს.

ხომ მოსალოდნელია რესპონდენტისაგან ასეთი პასუხი: — მოგცლიათ, ბავშვობაში ბურთი გამიგორებია, ეგ რა გაზეთში დასაწერია...

მაგრამ, წარმოიდგინეთ, ურბანლისტი, რომელიც ამ „თამაშში“ ებმება, „წაგებულ“ არ რჩება, რადგან საკმარისია მოსაუბრეს ერთი ეპიზოდი მაინც გაასენოს სპორტული წარსულისა, რომ იგი უმაღლესი გონიერებით მოიგებდა და სრულიად ემორჩილებოდა გაზეთის მუშაკს.

და მაინც, ერთგვარი ექვსი კია შემიჩნდა, როცა საქართველოს მეცნიერებათა აკადემიის ა. ჯანელიძის სახელობის გეოლოგიური ინსტიტუტის დირექტორთან, პროფესორ შოთა ადამიასთან მივდიოდი. თვალწინ მედგა „ოცდამეათეუთმეტული“ მე-4 ნომერი, რომელიც მონაცემებით სულაც არ იყო ტიპური მკველი (ტანმორჩილია), მაგრამ ისეთი გატაცებით ებმებოდა თამაშში, რომ „მაღალ ბურთებსაც“ ადვილად უმკლავდებოდა.

გვიტობდით, ნუთუ არაფერი დარჩა მას იმ წლებიდან, როცა თავდავიწყებით დასდევდა ბურთს და ლამის ცხოვრების მიზნად გახიდა ფეხბურთი? — ეს მაიმედებდა.

უყოყმანოდ „გადმოშალა“ წარსულის „ფურცლები“: — ფეხბურთი რომ მშვიდობის ღესპანიცაა, ეს აქედანაც ჩანს: — როგორც კი ომის დამთავრების წელს, შემოდგომაზე ხმა დაირხა, თბილისში საფეხბურთო სკოლა იხსნება, ქალაქის „გამოსულმა ბიჭებმა“, პირველ ყოვლისა, სამხედრო-საპაეო მალეების თბილისის სპეცკოლის (იგი „პუგანოვზე“ მდებარეობდა) კურსანტებმა, ავიატორებაზე რომ ოცნებობდნენ, მფრინავის პილოტურისა და სამხრეების ნაცვლად, ფეხბურთის ფორმები მოიარეს და ცის სტიქია მწვანე მინდორზე გაცვალეს. ესენი იყვნენ: ვალერი მანია (შემდგომში საბჭოთა კავშირის ჩემპი-

ონი ბირთვის კვრაში ქაბუკია შორის), ვალერიან ფილია, ავთო ფტქიალაძე და სხვანი. მაგრამ ახალბედების ბირთვს მაინც თბილისის ვაჟთა VI საშუალო სკოლის მოსწავლეები შეადგენდნენ, რომელთა გუნდი საფეხბურთო სკოლაში მომეცადინეთა შესარჩევად მოწყობილ საქალაქო პირველობაში უძლიერესი გახდა. გუნდის ლიდრებას იტყვინენ: გურამ ქევათაძე, ილია ვერი, ალფიანე, ვივა ფაქურია, კოტე კორტაია, ვივა ივანოვი, ავთო ქუცასელი და, ცხადია, პირველ ყოვლისა, ისინი ჩაირიცხნენ

მომზადებას ხელმძღვანელობდა შოთა მერკვილაძე (იგი ბოლომდე შემორჩა სკოლას. შემდეგ, როცა სასწავლებელი სპორტსკოლად გადაკეთეს, წლების მანძილზე მისი დირექტორი იყო), კონსულტანტებად გვყავდნენ სპორტის დამსახურებული ოსტატი ასირ ვალბერინი და დავით ცომაია.

● მაინც რამ განაპირობა ის საფეხბურთო ბუმი, რომელიც და მის შემდგომ წლებში რომ იყო?

— პირველ ყოვლისა, იმან, რომ ახალგაზრდობა მოკლებული იყო გართობის იმ საშუალებებს, რაც დღეს ბლომად აქვთ. მეორეც, რომ ვლადიკავთობა, ჩვენი გამოვლილება დღეს და გუშინ არ დაწყებულაო, მის ერთ-ერთ მძლავრ ტალღას და ერთგული თვითდამკვიდრების საშუალებას სწორედ ფეხბურთი წარმოადგენდა. მოსკოვის და სხვა უძლიერეს რუსულ გუნდებთან გამართული და მოგებული თამაშები დიდი გამოჩვენების ტოლფასად მიიჩნდათ. ალბათ გახსოვთ, 1939 წელს ცდკა-სთან მოგება, ლეგენდარულ გამარჯვებულ ალიქვა მთელმა ერმა. აღიარებენ ვამბობ თბილისელთა წარმატებაზე 1946 წლის გაზაფხულზე, როცა მათ წინა წელს ნისლიანი ალბიონის მინდვრებზე ტრი-

უნივერსიტეტის ძაღვანთა გუნდის წევრები (მარცხნიდან): ა. ენდელაძე, ო. ჭიჭინაძე, ვ. ლეშაშვილი, შ. ადამია.

თბილისის მან-ე საფეხბურთო სკოლის პირველი გამოსვლების მოსწავლეა ჯგუფი: გ. ანანოვი, მ. ბერძენიშვილი, ვ. ფილია, შ. ადამია.

უმფით ნავალი მოსკოველი თანაკლებლები დაამარცხეს... დღეს კი, მოგახსენებთ, თბილისის სპორტის გულშემოტყვიანი მოაქლდა. რატომ? ვისთან? — ფიქრებთან, ბათუმელებთან, ლანჩხუთელებთან, შუგდილებთან გამარჯვებით მოიხობს მან გული? — არ გამოვა, აი, როცა ჩვენი მოსკოვის „სპარტაკს“ სძლევენ, იმას სულ სხვა ფასი ჰქონდა. ანდა ჩვენი სასიყვარულო ფეხბურთელი ბასა დოლობერიძე ავიღოთ — ხუთ-ექვს მეტრეკეში რომ დატარებულადა და ხელეებს გაშლიდა, გვერდებოდა მომხდურებს ეხმალავებოდა.

ამ სპეციალიზებულ სკოლაში. მათთან ერთად მიიღეს: დათო ციციშვილი, მერაბ ბერძენიშვილი, ავთო ხუციშვილი, ითარ ალაიძე, ავთანილო ვარდიანიშვილი, აჩიკო კილაძე, ანდრო კიკაბიძე, რომბერტ კულდაშვილი, ვია ფირცხალავა, ნოდარ მიხაილოვი, სკოლის კონტინგენტი პერფეროვიძის მივლენილი ფეხბურთელებითაც შეივსო. ესენი იყვნენ: იმარ ჩიქობავა, ჯოტი ვერულიშვილი, ალი-ოშია კორტიკაძე, ზურაბ ბარათიაშვილი და სხვა. სკოლის პირველ გამომგებას სწორედ ესენი წარმოადგენენ.

● თქვენს სკოლაზე, უფრო კი, მის მიერ აღზრდილ ფეხბურთელებზე, ბევრი დაწერია. ხაინტყარეა იწინებოდა იმის გაგებაც, ვინ ედგა სათავეში სკოლას.

— პირველი პედაგოგები იყვნენ ვარლამ შავლია, ვლადიმერ გვარჯალაძე, ჯუანშერ ჭყეველაძე. ფი-

ქის ჩემპიონატში გამოდიოდა. ჩემი იმდროინდელი თანაკლებლებს ბურთის საყვარული ღღემდე შემორჩათ — ველზე ყოფნისას, თუ საშუალება მოგვეცემდა ხოლო, გატაცებოდა ვთამაშობდნენ. ჩვენი გუნდი საქართველოს მეცნიერებათა აკადემიის სისტემაში შეივალ ინსტიტუტების გუნდებს შორის ჩემპიონატის ტიტულს ფლობდა 1964 წელს.

● საბოლოოდ რა მოგვითხრობთ, ხომ არ ნათებ, რომ მან ახალგაზრდობაში ბევრი დრო წაგართვა?

— სრულიადაც არა. თუ დღეს, ზედმეტი წონა არ მაწუხებს და კაბინეტში ჩაკეტილ მკვლევარს არ ვეგვიარ, ეს სპორტის წყალობაა. მისი მადლით ერთხელ სერობოული დაშვებაც ავიცილე, თუმცა, ეს დიდი ხნის წინათ მოხდა.

● მაინც რა იყო?

— აფხაზეთის მთიანეთში ყოფნისას ციკაბო კლდეზე ფეხი დამიციდა და ჰაერში ამოვტრიალდი. ვატყობდი, დაშვება არ ამცდებოდა. და აკრობატული მოძრაობით, ისეთი, მაღალი ბურთი რომ მომიგერიებია ნახტომში, უგუნებელი ორივე ფეხით დავეშვი მიწაზე.

● თქვენს ოჯახში თუ მისდევენ სპორტს?

— რა თქმა უნდა. ვაჟი რევაზი (იგი ბიოლოგია) ჯერ თავად იყო მოთბილამურე, ახლა ბავშვთა სპორტსკოლის მწვრთნელია. შვილიშვილები — ლევანი და სანდრო, ამავ სკოლაში ეუფლებიან სამთოსათბილამურო სპორტს.

● დაბოლოს, რას ეტყობთ ჩვენს ახალგაზრდებს?

— დიდი მოთმინება მართებთ, რადგან, დამოუკიდებელი ქვეყნის შექმნამ და მერე გაძლიერებამ მათ მხრებზე უნდა გადაიაროს. ახალგაზრდებს სიარული კი, არასოდეს ყოფილა ადვილი. ამას დიდი შრომა, ცოდნა და, ცხადია, ჯანმრთელობაც სჭირდება. მაგრამ მე მწვას მათი! ესუბრა უზუნა ბიჭინაძე.

მან-ე სკოლის 1947 წლის ნაკრები: გ. ფაცურია, მ. ჯორბენაძე, მ. ახოვაძე, მწვრთნელი ვ. გვარჯალაძე, მ. ნიკურაძე, ბ. ტაბიძე, ო. თორაშვილი, შ. ადამია, ვ. მინალოვი, ვ. მინაიშვილი, ა. ხუციშვილი, ა. კიკაბიძე, რ. ხალუქვაძე, ვ. ივანოვი.

ვეკება და ვერსად ვპოვებ

ვერ წარმოიდგენია, ქართველი კაცი, მისი ხადარი შეგობარი რომ არ შევადგენ, ერთ დღეს ჩემმა მეგობარმა მომთხრო: ყველგან დადინარ და ერთი ცალი ასურჩიანი შაშის დაფა წარმოიდგო. მას შემდეგ, რა

წელი ვაიდა, საქართველოს ორ ათეულ ქალაქსა თუ რაიონში, ვიყავი მივლინებით, მაგრამ ხეხეხულის „განში“ ვერსად აღმოვაჩინე. წელს ჩემმა მეგობარმა მითხრა, აღარ შეწყუბდე, ფანერის ნაქერზე და-

რეკლამა

ვა მე თვითონ დავხაზეო. გული მეტყინა და შაშის ფედერაციის მფარველი შემრცხვა, მივადარ, რომ მან-ურჩიანი შაშის და ქაღალაქის დაფები, ხადაც და რამდენიც გნებავთ, აზღენი აწყვია, მანაშის

გუნდურ ჩათვლაში, რადგან იქ, როგორც ვითხარით, დასაბუთებულად იყო გათვალისწინებული. ფიზიკულტურის გაცვეთილზე რომ გავფიქრავდი, ჩამოვივარე ფიზიკურის კათედრის გამგებ, ძალოსნობის ცნობილმა სპეციალისტმა კოტე ხაუტაშვილმა, თვლი შემივლო და იქვე მდგომ ჩვენს უფროს მასწავლებელს შილა შალომბერიძეს მიმართა: აბა, შენ ქვეშეშეშეშე წონის ძალოსანი, რაღა შორს მიდინარ... სპეციალისტს უტყუარი თვლი ჰქონდა და არც იმჯერად შემიცდარა. შტანგასთან პირველივე მისვლაზე, მეორე თანრიგის წონა დავიმორჩილე. იმის მერე აღარ მომეშვენ და ასე გახსნი უნივერსიტეტის სპორტკლავის ჩემპიონი; შემდეგ სპორტსაზოგადოება „ნაუკის“ ჩემპიონატზეც გავმგზავრე ლენინგრადში; გამოვდიოდი პროფკავშირთა საკავშირო პირველობაზე.

● გამოდის, რომ ფეხბურთის მინდორი ფიცარანაზე გავიცვლიათ.

— არავითარ შემთხვევაში, მიუხედავად იმისა, რომ სწავლა დიდ დროს მართმევდა (სახელობითი სტიპენდიანტიც ვიყავი), ბურთის როგორ ვუღალავებდი, ძველებური გატაცებით ვთამაშობდი უნივერსიტეტის გუნდშიც, რომელიც ქალა-

ქის ჩემპიონატში გამოდიოდა. ჩემი იმდროინდელი თანაკლებლებს ბურთის საყვარული ღღემდე შემორჩათ — ველზე ყოფნისას, თუ საშუალება მოგვეცემდა ხოლო, გატაცებოდა ვთამაშობდნენ. ჩვენი გუნდი საქართველოს მეცნიერებათა აკადემიის სისტემაში შეივალ ინსტიტუტების გუნდებს შორის ჩემპიონატის ტიტულს ფლობდა 1964 წელს.

● საბოლოოდ რა მოგვითხრობთ, ხომ არ ნათებ, რომ მან ახალგაზრდობაში ბევრი დრო წაგართვა?

— სრულიადაც არა. თუ დღეს, ზედმეტი წონა არ მაწუხებს და კაბინეტში ჩაკეტილ მკვლევარს არ ვეგვიარ, ეს სპორტის წყალობაა. მისი მადლით ერთხელ სერობოული დაშვებაც ავიცილე, თუმცა, ეს დიდი ხნის წინათ მოხდა.

● მაინც რა იყო?

— აფხაზეთის მთიანეთში ყოფნისას ციკაბო კლდეზე ფეხი დამიციდა და ჰაერში ამოვტრიალდი. ვატყობდი, დაშვება არ ამცდებოდა. და აკრობატული მოძრაობით, ისეთი, მაღალი ბურთი რომ მომიგერიებია ნახტომში, უგუნებელი ორივე ფეხით დავეშვი მიწაზე.

● თქვენს ოჯახში თუ მისდევენ სპორტს?

— რა თქმა უნდა. ვაჟი რევაზი (იგი ბიოლოგია) ჯერ თავად იყო მოთბილამურე, ახლა ბავშვთა სპორტსკოლის მწვრთნელია. შვილიშვილები — ლევანი და სანდრო, ამავ სკოლაში ეუფლებიან სამთოსათბილამურო სპორტს.

● დაბოლოს, რას ეტყობთ ჩვენს ახალგაზრდებს?

— დიდი მოთმინება მართებთ, რადგან, დამოუკიდებელი ქვეყნის შექმნამ და მერე გაძლიერებამ მათ მხრებზე უნდა გადაიაროს. ახალგაზრდებს სიარული კი, არასოდეს ყოფილა ადვილი. ამას დიდი შრომა, ცოდნა და, ცხადია, ჯანმრთელობაც სჭირდება. მაგრამ მე მწვას მათი! ესუბრა უზუნა ბიჭინაძე.

მარტოული
გერმანული
ბიზნესი
მარტოული
საუბრაით
„შეგარდნის“
დაბრსება

მკირას, 25 მარამობისთვის, ფეიერვერკის და ალექსანდრეს ქუჩების კუთხეზე აღვიცრებს საფარო სასწავლებელში 12 საათზედ მოხდება ქართულ სამუშაოთა (საგანმასიკო) საზოგადოება „შეგარდნის“ დამფუძნებელი კრება. შეგარდნული მუშაობა მთელ მოსოფლიოში განთქმულია და ყველაზე უფრო გავრცელებულია ჩვენელთა შორის. ცნობილია, თუ რა შესანიშნავი და ხალხისთვის ყოველად სასარგებლო გავლენა იქონია ჩვენებზე შეგარდნული საზოგადოების გავრცელებამ და თითქმის ყოველ სოფლად მოფინამ, როგორც თვით ხალხის ფიზიკურად გაჯანმრთელებას, ისე მათ ფსიქიკურ, და საზოგადოებრივი გრძნობების განვითარებაზე. კოსაც კი ოდესმე უნახავს საუცხოო სურათი შეგარდნული ყრილობისა პრაგაში, მისთვის ცხადია, რომ ჩვენთი უკვე შემდგარია იმ გზაზე, რომელმაც ოდესღაც ისტორიული საბერძნეთი თავის ფიზიკური და სულიერი პარმონის აღორძინებით მიიყვანა უმაღლეს წერტილამდე. თანამედროვე ხალხის ამგვარი ფიზიკური აღორძინების მიავითოს ჩვენ ვერ ვხედავთ სხვა ეროვნებათა შორის და ამის უპირველესი მიზეზი არის შესანიშნავი შეგარდნული მუშაობის მეთოდი, რომელიც სხვა ყოველგვარ სატანვარჯიშო მეთოდზე უკეთესად უნდა ჩაითვალოს. შეგარდნული საზოგადოებები ჩვენი პატარა საქართველოსთვის უფრო დიდს საქართველოს წარმოადგენენ, ვიდრე მ მილიონიან ჩვენეთისთვის. ჩვენი მთელი სამშობლო მოფინოთ ასეთი საზოგადოებებით, რომლებიც მოუპოვებენ ჩვენ ხალხს სულიერ გასაბერებებს და ჯანსაღობას, გაუზრდინან ჩვენ სამშობლოს დირსეულ შვილებს, განავითარებენ ქართულ ხალხში ტანის სისხარტეს, სიმარდეს, ვაჟაკობას და გამბედაობას; აგრეთვე შეიტანენ შეგნებას წესმორჩილებისა (დისციპლინისა), მოვალეობისა, ძმობა-ერთობა-თავისუფლებისა, გრძნობა სიმშვენიერისა და ამ გვარად ზელს შეუწყობენ იმ მიმართულებას, რომელიც მისწრაფებს საზოგადოებრივ მუშაობით განადიდლოს საქართველს ფიზიკური და სულიერი ძლიერება.

ქალაქ თბილისში შესდგა რუსულ და ჩეხურ შეგარდნულ საზოგადოებებში აღზრდილ გაწვრთნილ ქართველთა ჯგუფი, რომელშიც შექმნა ქართველი მეცნიერული სამუშაოთა ტერმინოლოგია და ქართველ მწვრთნელთა კავშირის დასმარებით შეიძინა საუკეთესო სეარჯიშო დარბაზი, რომლის დარი არ მოიპოვება მთელ ყოფილ რუსეთში. ამ ჯგუფში შედიან საუკეთესო ტექნიკური ძალები, რომელთაც სურთ მთელი თავისი ცოდნა და ენერჯია თავის ხალხს შესწირონ და მოახმარონ სრულიად უფასოდ.

კვირას, 25 მარამობისთვის, 12 საათზე სამუშაოთა დარბაზში შესდგება ხსენებულ საზოგადოების დამფუძნებელი კრება და საზოგადოების გამგეობის არჩევა.

მოფუძნებელი ქართველ საზოგადოებას და მეტადრე ახალგაზრდობას, ორივე სქესისას, რათა მხარი დეკუპირონ ამ ფრიად სასარგებლო საქმეს, დაესწრონ კრებას, ჩაირიცხონ შეგარდნულ და თავისი წვლილი შეიტანონ ამ საქმეში.

გიორგი ნიკოლაძე,
„საქართველო“, 1918 წ. მარია. მთხმთვას 24 (№ 168).

თარგმნე, ასურჩიან დაფას კი ვერხად ნახავ. ხამი წლის წინ შაშის ფედერაციას მივწერე ამ საკითხზე, მაგრამ ეტყობა, თავის მხრივ, ფედერაციამ საკმარის ორგანიზაციები არ შეაწესა. ამიტომ „ლელო“ შეუერთდა წერილს ძალა ექნება.

პალარიან შაშისშილი, ოსურბეთი, ქანეთი.

